

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การให้ความสำคัญแก่คนพิการว่าเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าหากได้มีการพัฒนาให้ถูกทางนั้นได้มีมานานแล้ว ทั้งในระดับสากลและในประเทศไทยในระดับสากลเห็นได้จากประกาศของสหประชาชาติเกี่ยวกับสิทธิของคนพิการที่ระบุไว้ว่าคนพิการมีสิทธิที่จะมีชีวิตที่ดีพอสมควร และมีชีวิตเท่าที่จะเป็นไปได้ เช่นเดียวกับคนปกติ มีสิทธิที่จะได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านการแพทย์ ด้านสังคม ด้านการศึกษา ด้านการฝึกอาชีพและฟื้นฟูสมรรถภาพ ด้านอาชีพมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือ คำแนะนำ การบริการเกี่ยวกับการจัดหางานทำ และการบริการอื่นๆ ที่จะช่วยให้คนพิการได้พัฒนาความสามารถ ทักษะให้ถึงขีดสุดเพื่อจะเข้าร่วมชีวิตกับสังคมของคนปกติได้เร็วขึ้น โดยเฉพาะในด้านเด็กพิการสหประชาชาติได้ตั้งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเยาวชนข้อ 5 มีใจความว่า "เด็กและเยาวชนที่พิการทั้งทางร่างกาย สมอง และจิตใจ มีสิทธิที่จะได้รับการดูแลรักษาเป็นพิเศษและได้รับการศึกษาที่เหมาะสมกับสภาวะของตนโดยเฉพาะ" (สุปาณี สุนธิรัตน์, 2526)

ในประเทศไทยรัฐบาลตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการเห็นได้จากนโยบายในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) เกี่ยวกับมาตรการการกระจายโอกาสทางการศึกษาข้อ 3 ที่กล่าวว่า "ขยายและพัฒนารูปแบบ วิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับความสามารถทางด้านร่างกาย สมอง และจิตใจของผู้เรียน โดยเฉพาะกลุ่มผิดปกติด้านร่างกาย สมอง และจิตใจ"

จากรายงานการประชุมผู้เชี่ยวชาญของยูเนสโก (2522 อ้างถึงใน จรัล ทองปิยะภูมิ, 2531) ทำให้ทราบว่า การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการใน

รูปแบบของการเรียนร่วมเป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันทั่วไป การศึกษาวิจัยระยะสั้นและระยะยาวได้แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ของคนที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียนพิเศษไม่ได้สูงกว่าผู้ที่ได้รับการศึกษาในชั้นเรียนปกติ และนอกจากนี้การจัดโรงเรียนพิเศษกลับแสดงทัศนคติในแง่ลบต่อศักยภาพของนักเรียนซึ่งเป็นการบั่นทอนโอกาสในการพัฒนาตนเองในสังคม ทั้งนี้เพราะคนพิการมีความโน้มเอียงที่จะยอมรับภาพพจน์เกี่ยวกับตนเองในแง่ลบอยู่แล้ว การแยกเด็กพิการออกไปอยู่โรงเรียนพิเศษส่งเสริมให้เด็กเกิดอคติในตัวเด็กปกติอื่นๆ และสร้างอุปสรรคเมื่อจะเข้ามาร่วมทำงานในสังคม แต่การเรียนร่วมทำให้เด็กพิการสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ง่ายขึ้น และเด็กปกติที่เติบโตขึ้นมาพร้อมเด็กพิการจะเรียนรู้ที่จะยอมรับเด็กพิการได้ด้วย

สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่จัดว่าเป็นเด็กพิการประเภทหนึ่ง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กประเภทนี้ การเรียนร่วมได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะเป็นที่นิยมปฏิบัติและประสบผลสำเร็จในหลายประเทศ (ผดุง อารยะวิญญู, 2533) การเรียนร่วมทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้มีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของเด็กแต่ละคน และเด็กได้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข (สำนักงานการประถมศึกษา-กรุงเทพมหานคร, 2529)

ฮอทช์คิส (Hotchkis, 1984 อ้างถึงใน สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร, 2529) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาถ้าเข้าเรียนในโรงเรียนพิเศษครูก็มักจะให้ความพิเศษแก่เด็กมากไป หรือตั้งความหวังไว้ค่อนข้างต่ำ เมื่อเด็กทำอะไรไม่ได้ครูก็มักจะปล่อยเพราะถือว่าเด็กมีความบกพร่อง ถ้าเด็กเรียนในโรงเรียนปกติเด็กก็ต้องปฏิบัติตามเด็กปกติ ทำให้เด็กได้รับทักษะต่างๆ มากขึ้น เด็กสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมปกติได้ดีขึ้นเด็กปกติก็จะมีไม่เคยชินกับเด็กพิการมากขึ้น ไม่เห็นเป็นมนุษย์ประหลาดน่ากลัวชวนขันในท่าทางและรูปร่างอีกต่อไป ดังนั้นการจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในโรงเรียนปกติ จึงเป็นการจัดการศึกษาที่เหมาะสมและให้ความเสมอภาคแก่เด็กเป็นอย่างดี (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2530) อย่างไรก็ตามการเรียนร่วมอาจไม่ประสบผลสำเร็จหากไม่ได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่ายที่

เกี่ยวข้อง คือ ผู้บริหารโรงเรียนที่ต้องการให้การสนับสนุนโครงการเรียนร่วม ครูที่สอนเด็กปกติ และนักเรียนปกติที่ต้องรู้วิธีปฏิบัติต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ต้องรู้การปฏิบัติตนในชั้นเรียนร่วมและ ผู้ปกครองที่ต้องการให้ความร่วมมือกับครู (ผดุง อารยะวิญญู, 2533) โดยเฉพาะความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จของการช่วยเหลือเด็ก เพราะผู้ปกครองรู้จักเด็กดีกว่าคนอื่น จะเป็นผู้ให้ข้อมูลต่างๆ ที่สำคัญ (ศรียา นิยมธรรม, 2534) และครูที่เข้าใจเด็กในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอยู่จะสามารถวางแผนการศึกษาในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม ผู้ปกครองที่ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานของโรงเรียนและความเจริญก้าวหน้าของเด็กก็จะเป็นผู้ช่วยสนับสนุนและคอยช่วยเหลือในการเติบโตและพัฒนาการทางการศึกษาได้เป็นอย่างมาก เด็กก็มีความคงที่ในการเจริญเติบโตทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนทำให้เด็กมีโอกาสมากขึ้นในการเจริญเติบโต (Heward, Dardig and Rossett, 1979) ดังที่ ประมวญ ดิคคินสัน (2532) กล่าวว่าบ้านกับโรงเรียนต้องร่วมมือกันอย่างดี เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญานอกจากจะไม่ก้าวหน้าเองแล้ว ยังถอยหลังเก่งอีกด้วย ดังนั้นถ้าโรงเรียนฝึกเรื่องใด ถ้าได้ทางบ้านซ้ำให้จะเป็นสิ่งพิเศษสุด

มีข้อตกลงที่กล่าวไว้ว่าครูควรเป็นผู้รับผิดชอบในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง (Fish, 1990) ดำเนินการติดต่อกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ ให้ข่าวสารที่ดีแก่ผู้ปกครองเมื่อเด็กมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น ประชาสัมพันธ์เพื่อให้ผู้ปกครองมาร่วมงานให้มากที่สุด แสดงให้เห็นว่าตนเองมีความสุขในการทำงานทำให้ความสัมพันธ์เป็นไปอย่างเป็นกันเอง แสดงปฏิกริยาในการติดต่ออย่างมีคุณค่า ผู้ปกครองจะให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนเป็นอย่างดี (Heward, Dardig and Rossett, 1979) และในปัจจุบันครูมีแนวโน้มในการให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองมากขึ้น มีการดึงผู้ปกครองให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Murray, 1990) โดยใช้สื่อ เช่น การเขียนจดหมาย การโทรศัพท์ และการประชุม (Heward, Dardig and Rossett, 1979) ประกอบกับครูต้องทราบความต้องการของผู้ปกครองที่ต้องการทราบว่า จะส่งเสริมพัฒนาการลูกด้านใดบ้าง ต้องการทราบเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็ก (Schierer and Knaut, 1979) อ้างถึงใน สุนีย์

บรรจง, 2536) ต้องการทราบพัฒนาการของลูกและบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการของลูก ต้องการทราบพฤติกรรมและการแก้ปัญหาพฤติกรรม (Hansen and Aradine, 1976 อ้างถึงใน Powell, 1981) สอดคล้องกับ เมอร์เรย์ (Murray, 1990) ที่กล่าวว่าผู้ปกครองต้องการข่าวสารเกี่ยวกับตัวเด็ก ต้องการผู้ชี้แนะ และต้องการกำลังใจ เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นแก่ครู และผู้ปกครอง

ส่วนผู้ปกครองก็ต้องมีการติดต่อกับครูอย่างสม่ำเสมอ เพื่อร่วมมือกันแก้ปัญหาและพัฒนาเด็ก เมื่อโรงเรียนขอความร่วมมือในเรื่องใดๆ ก็ตามควรให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียน (ศรียา นิยมธรรม, 2534) เช่น ร่วมประชุมและรับทราบเรื่องราวต่างๆ ของโรงเรียน ร่วมแสดงความคิดเห็นในการจัดการเรียน (พูนศักดิ์ ประมงศ์, 2533) ความร่วมมือและเอาใจใส่ของผู้ปกครองเป็นส่วนสำคัญยิ่งต่อเด็กเช่นกัน (Heward, Dardig and Rossett, 1979)

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและครูที่เกิดจากความร่วมมือกันย่อมมีประโยชน์แก่เด็ก (Fish, 1990) อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันข้อมูลเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองของนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีอยู่ ยังไม่มีการประมวลข้อมูลจากครูและผู้ปกครองโดยตรงอย่างเป็นระบบ ทำให้การวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองไม่อาจทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญที่จะต้องศึกษาข้อมูลในส่วนนี้ เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการวางแผนการดำเนินงาน เพื่อประสานความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับผู้ปกครอง ตลอดจนเป็นการขยายความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษแก่ชุมชนและสังคมไทยให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครอง ด้านการเตรียมการและวางแผนการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ร่วม การดำเนินการตามแผนงาน การติดตามประเมินผล และการส่งเสริมและสนับสนุน
2. เพื่อเสนอรูปแบบของการจัดระบบความร่วมมือของครูและผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้มุ่งศึกษาครูและผู้ปกครองของนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (I.Q. ระหว่าง 35-70) ในชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และเรียนร่วมบางเวลา ในโรงเรียนโครงการเรียนร่วม 19 แห่ง เขตกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2537 มีจำนวนครู 49 คน และจำนวนผู้ปกครอง 466 คน
2. การศึกษาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครอง มุ่งศึกษาใน 4 ด้าน คือ ด้านการเตรียมการและวางแผนการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ร่วม การดำเนินการตามแผนงาน ด้านการติดตามประเมินผล และด้านการส่งเสริมและสนับสนุน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การปฏิบัติของครูและผู้ปกครองของนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีความคงที่ ตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์และสังเกตครูและผู้ปกครองแต่ละคน
2. การสังเกตชั้นเรียน ผู้วิจัยไม่ได้แจ้งวัตถุประสงค์ที่แท้จริงให้ตัวอย่างประชากรทราบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความร่วมมือในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง การปฏิบัติตนและปฏิบัติต่อกันและกันของครูและผู้ปกครองตามบทบาทหน้าที่ของตน เพื่อให้ให้นักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่อยู่ในความรับผิดชอบมีการพัฒนาอย่างเหมาะสมกับศักยภาพของเด็ก ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยร่วมมือกันในด้านต่อไปนี้ คือ ด้านการเตรียมการและวางแผนการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ การดำเนินการตามแผนงาน การติดตามประเมินผล และการส่งเสริมและสนับสนุน

การเตรียมการและวางแผนการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ หมายถึง การที่ครูดำเนินการสำรวจความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และมีการจัดกิจกรรมให้ความรู้เพิ่มเติมด้วยวิธีการต่างๆ วิธีใดวิธีหนึ่งหรือหลายวิธี เพื่อให้ผู้ปกครองนำความรู้ที่ได้มาช่วยครูวางแผนพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอย่างเป็นระบบ

การดำเนินการตามแผนงาน หมายถึง การที่ครูและผู้ปกครองดำเนินการตามแผนการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ ในรูปของการพบปะ การสาธิต การสังเกต การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล การประชุม การแจ้งข้อมูลที่ได้รับจากนักวิชาชีพแก่กันและกัน และ/หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่ช่วยให้การจัดโปรแกรมการเรียนรู้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้

การติดตามประเมินผล หมายถึง การที่ครูและผู้ปกครองนำผลการดำเนินงานตามแผนการจัดโปรแกรมการเรียนรู้มาประเมินร่วมกัน โดยมุ่งที่พัฒนาการของเด็ก ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ

การส่งเสริมและสนับสนุน หมายถึง การที่ครูและผู้ปกครองร่วมกัน
ทำกิจกรรมพิเศษต่างๆ และ/หรือช่วยบริจาคเงิน วัสดุ อุปกรณ์ เพื่อก่อให้เกิด
เกิดประโยชน์ในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ครู หมายถึง ครูประจำชั้นของนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่อง
ทางสติปัญญาเรียนร่วมในโรงเรียนโครงการเรียนร่วม สังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษากรุงเทพมหานคร และสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา
2537

ผู้ปกครอง หมายถึง บิดา มารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูนักเรียนประถมศึกษา
ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ซึ่งกำลังเรียนในโรงเรียนโครงการเรียนร่วม
ปีการศึกษา 2537 เขตกรุงเทพมหานคร

นักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง นักเรียน
ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาซึ่งได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่ามี I.Q. ระหว่าง
35 -70 ที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2537 ในโรงเรียน
โครงการเรียนร่วม เขตกรุงเทพมหานคร

โรงเรียนในโครงการเรียนร่วม หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร และสำนักงานการศึกษา
กรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในโครงการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทาง
สติปัญญา ปีการศึกษา 2537

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การศึกษาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีวิธีดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานโดยศึกษาจากหลักการ แนวคิดเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จากเอกสารทางวิชาการและแนวนโยบายของกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา แล้วนำมากำหนดเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ

1.2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครอง เป็นแบบสัมภาษณ์ 2 ฉบับ และแบบสังเกต 1 ฉบับ ดังนี้
ฉบับที่ 1 แบบสัมภาษณ์ครูเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ฉบับที่ 2 แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครองเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ฉบับที่ 3 แบบสังเกตชั้นเรียนเป็นแบบบรรยายเหตุการณ์ที่สังเกต (anecdotal record) แสดงถึงพฤติกรรมที่ครูผู้สอนและผู้ปกครองปฏิบัติต่อกัน

1.2.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) ผู้วิจัยศึกษาเอกสารทางวิชาการเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และวิเคราะห์หลักการ วิธีการจัดการศึกษาให้แก่เด็กเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เพื่อนำมาสร้างเป็นกรอบความคิดที่

ใช้ในการวิจัย

2) กำหนดข้อคำถามเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยครอบคลุมกรอบความคิดและขอบข่ายของการวิจัยที่กำหนดไว้ในแต่ละด้าน แล้วนำมาสร้างเป็นเครื่องมือ คือแบบสัมภาษณ์และสังเกต

3) นำแบบสัมภาษณ์และสังเกตที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4) นำแบบสัมภาษณ์และแบบสังเกตไปทดลองใช้กับครูผู้สอนและผู้ปกครองที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร จำนวน 10 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของภาษาและเวลาที่ใช้

5) จัดทำแบบสัมภาษณ์และแบบสังเกตให้เป็นเครื่องมือฉบับสมบูรณ์

1.3 กำหนดประชากรและคัดเลือกตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ครูผู้สอนนักเรียน-ประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 49 คน และผู้ปกครองนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จำนวน 466 คน มีวิธีคัดเลือกตัวอย่างประชากร ดังนี้

1.3.1 ตัวอย่างประชากรครูที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ได้มาโดยการสุ่มแบบธรรมดาด้วยการจับฉลาก โดยใช้อัตราส่วนร้อยละ 50 ได้ตัวอย่างประชากรครู จำนวน 25 คน

1.3.2 ตัวอย่างประชากรครูที่ใช้ในการสังเกต ได้มาโดย

1) ผู้วิจัยแบ่งครูที่ให้สัมภาษณ์เป็น 2 ลักษณะ คือ ครูที่ให้ความร่วมมือสูงในการสัมภาษณ์ จำนวน 17 คน และครูที่ให้ความ

ร่วมมือดำเนินการสัมภาษณ์ 8 คน

2) ผู้วิจัยคัดเลือกครูที่ให้ความร่วมมือสูงในการสัมภาษณ์ จำนวน 3 คน และครูที่ให้ความร่วมมือต่ำในการสัมภาษณ์ จำนวน 2 คน โดยการสุ่มแบบธรรมดาดำเนินการจับฉลากจากกลุ่มประชากรในข้อ 1)

1.3.3 ตัวอย่างประชากรผู้ปกครองที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ได้มาโดยเลือกจากชั้นของครูผู้สอนที่เป็นตัวอย่างประชากร จำนวน 25 ห้องเรียน แล้วสุ่มแบบธรรมดาดำเนินการจับฉลาก ห้องเรียนละ 1 คน ได้ตัวอย่างประชากรผู้ปกครอง จำนวน 25 คน

1.3.4 ตัวอย่างประชากรผู้ปกครองที่ใช้ในการสังเกต ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ โดยสังเกตผู้ปกครองที่ติดต่อกับครูในช่วงที่ผู้วิจัยดำเนินการสังเกตชั้นเรียน

1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.4.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยส่งถึงผู้บริหารหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1.4.2 ผู้วิจัยขออนัดเวลาสัมภาษณ์และสังเกต

1.4.3 ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์และสังเกต

1.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้มาวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบความเรียง และนำข้อมูลเชิงบรรยายที่ได้มาสรุปในรูปของความเรียง

ตอนที่ 2 การนำเสนอรูปแบบของการจัดระบบความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

นำหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองมาประมวลร่วมกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และสังเกต แล้วสร้างเป็นรูปแบบของการจัดระบบ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนร่วมสำหรับครูและ
ผู้ปกครอง เพื่อพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
2. เป็นข้อมูลที่หน่วยงานสามารถนำไปใช้ในการวางแผนการ
ปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองของนักเรียนประถม
ศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย